

SECRET SPELLS

ALPHAVILLE

AZ ELMÚLT 20 ÉV KAPCSÁN...

A 2004/3.
TARTALMÁBÓL

Az elmúlt 20
év kapcsán... 1

Fejezetek az
Alphaville
történetéből 2

Fejezetek az
Alphaville
történetéből 3

Az Alphaville a
Lidoban 4

Így ünnepelek 4

Az idei év minden tekintetben az AV éve ismét, hiszen pályafutásuk pontosan húsz évvel ezelőtt kezdődött. Talán sokan nem is gondoltuk volna, csak remélni mertük, hogy ennyi idő elteltével beszélni fogunk még róluk, de bármi is történt, úgy gondolom, semmiképp sem szabad szavak nélkül elmennünk az elmúlt két évtized mellett, hisz ez nagy idő, pláne ha egy zenekarról van szó.

Persze most írhatnám, hogy milyen fantasztikus volt az indulás, meg utána a folytatás, milyen remek lemezeket készítettek, de nem teszem, mert ezek tények, és mindenki tisztában van velük. De akkor miről kell, hogy beszéljünk egy ilyen évforduló kapcsán? Mit adtak ők nekünk az elmúlt 20 évben?

A zenéjükön keresztül átjöttek és még ma is átjönnek azok az érzések, emlékek és álmok, amelyek felkorbácsolták tinédzser éveinket, velük lázadoztunk húsz évesen és maradtunk őszinte hívei és tisztelői így túl a harmincon. Talán te is szívesen emlékszel arra, amikor először hallottad valamelyik dalukat, milyen érzések kavargtak benned, amikor meghallottad Marian hangját a rádióban, vagy sokszor kalapált gyorsabban a szíved, ha csak a zenekar nevét említették az éterben. Együtt szomorkodtunk, amikor Mertens elhagyta az együttest, aztán együtt örültünk a vagány Echolette-nek, majd ismét aggódhattunk értük, vajon megjelenhet-e a második albumuk...

Vagy mennyire tudtunk örülni, amikor egy újabb képet szereztél az együttesről, azokban a meglehetősen inséges években, már ami a magyarországi poppiacot illeti. Szinte vadásztunk a korabeli Bravo és Popcorn újságokra, csak hát vidéki kölykök lévén alig jutott el valami is hozzánk. A dalokról és lemezeikről már nem is beszélve, még szerencse, hogy a rádióban sok dalukat játszották, sőt még az első két kislemez b oldalait is sokfelé lehetett hallani.

Sokszor eszembe jut az első kitűzőm, milyen büszkén viseltem, az első dedikált fotóm, milyen örömmel mutogattam a suliban. És milyen sokat kellett a könyvtáros nénit fűzni, hogy kazettára másolja a magyar kiadásban megjelent Forever Young albumot. Aztán milyen sokat kellett várnom, hogy eredeti AV lemezeket vehessek, legyen szó CD-ről, vagy akár a nemrégiben szerzett bakelit korongokról. Milyen nagyszerű érzés 20 év után először kezdedbe venni és megpillantani a hasonló korú lemezeket, meghallgatni azokat és visszarepülni a gyerekkorunkba.

Mindannyian tele voltunk álmokkal és reményekkel, s talán soha sem gondoltuk volna, hogy álmaink, mint egy mesében, egyszer valóra válnak, és ott állhatsz Mariannal szemtől szembe valamelyik koncertjén. Minderre valamivel több, mint tíz évet vártunk. Ott álltál a tömegben, rajongók százával mögötted, és valami megfoghatatlan érzés lett úrrá rajtad. Aztán a találkozásról, a kézfogásról és a beszélgetésről már nem is beszélve... *(Itt szeretném megjegyezni, hogy az együttes 2004. október 4-én, Debrecenben, a Főnix Sportszarnokban ad koncertet! Immáron negyedszer üdvözölhetjük őket hazánkban...)*

Elmúlt húsz év, mégis mint pár hónapról lenne szó, olyan frissek maradtak az emlékek ebben az összezavarodott világban. És talán kicsit csöpögösre sikerültek eme sorok, de nehéz nem elfogulniak lenni, ha a kedvencünkről van szó. S bár próbáltam már az utóbbi 6-7 évben palástolni: már nem vagyok olyan örült rajongó, mint a kezdetek kezdetén, ami igaz is, de valójában tévedtem. Még nagyobb lettem. A szívemben.

„Micsoda isteni érzés, boldog vagyok ismét”

Köszönöm az Alphaville-nek!

vafe

ALPHAVILLE

ALPHAVILLE

„once we were the music, we heard the call”

from 1984...

Az előző szám csaknem egészében az első kettő kislemezt tárgyalta, így ebben a részben a még 1984-ben történeteket idézzük fel nagyvonalakban.

Itt van mindjárt a szeptember közepén megjelent és az azóta is méltán elhíresült Forever Young single, melyet egy héttel később követett a hasonló című album is.

A felvételek a berlini Studio 54-ben készültek el egy meglehetősen rövid periódus alatt, 1984 júliusa és augusztusa között egy angol producer, Colin Pearson irányításával.

Nehéz erről a lemeztől írni 20 év után, mert egész más szerepe volt akkoriban és egészen más érzéseket válthat ki manapság. Az biztos, hogy az európai elektro-pop egyik alapköve lett.

Az Alphaville-nek sikerült a bemutatkozó lemezével egy természetesebben megszólaló vonalat megmutatnia a műfajban, amelyhez kitűnően passzolt Gold, több oktávot átölelő, félreismerhetetlen hangja. Fülbe-mászó dallamok (Mertens), remek hangszerelés (Lloyd), tartalmas szövegek és persze a remek időzítés is szerepet játszott abban, hogy szinte berobantak a köztudatba ezzel a ko-

ronggal. S bár az a albumról négy dal került kislemezre, legalább még ennyi kerülhetett volna, hiszen a rádiók legalább olyan előszeretettel játszották az *a victory of love*, a *lies* vagy az *in the mood* dalokat, mint a listás slágereket (*big in japan*, *sounds like a melody*, *forever young*, *jet set*).

Sőt, itthon annyira népszerűek voltak, hogy a rádióműsorok az első két single b oldalit is műsoraira tűzték (*seeds*, *elevator*).

Az együttést persze megviselte a hirtelen jött siker, Mertens nem is tudott mit kezdeni vele, így 1984 decemberében el is hagyta az Alphaville-t.

„once, we were together, once we were one”

...to 1994

Sokan úgy vélték, hogy a tagcsere, majd a kínosan hosszú szünet végleg megpecsételi az együttes sorsát, azonban sikerült újból reflektorfénybe kerülniük. Az *Afternoons in Utopia* (1986) egy fontos állomás volt: egy koncept album mély társadalmi és politikai mondanivalóval; igényes popzenével. S bár nem tudták megismételni előző sikereiket, de ettől kezdve már nem ez volt a mérvadó a zenekar

életében. Egy egészen más és egyedi utat választottak, amit majd a harmadik albumuk fog leginkább prezentálni.

Ennél a lemeznél szeretném elmondani, hogy az *Utopia* zenéje már nem szinti-pop! A hajam szokott égne az állni, amikor még a *The Breathtaking Blue* (1989) album esetében is ilyen-olyan szinti hangzásokról írkáltak a kritikusok. Szerintem ők

meg sem hallgatták az albumok nagy részét....Az *Afternoons* alapjait ugyan még szintetizátorok adják, de már itt előkerültek a gitárok, a fűvósok, az igazi dobokról már nem is beszélve.

A *TBB* már úgy érzem, egy útkereső lemeze volt az együttesnek, amit aztán 1994-ben, az első tíz év zenei fejlődésének csúcán, a *Prostitute* lemezzel méltóképpen zárhattak le.

„we were giants after the fall”

...to 2004

A második tíz év pedig igazi meglepetések hozott. Gondoljunk csak arra, hogy 1995 nyarán turnézni kezdtek, majd miután elkészültek a „back to the roots” album dalai, *Echolette* kilépett a csapatból 1996 végén. A *Salvation* (1997) már nélküle jelent meg. Ugyanakkor indult újtára a www.alphaville.de, amely az együttes egyetlen hi-

vatalos fóruma lett a rajongói felé. 1998-ban összeállították a 8 cd-ből álló antológiájukat, amelyet 1999-ben az interneten keresztül terjesztettek *Dreamscapes* címmel.

2000-ben listavezetők lettek a *Stark naked and absolutely live* koncertalbumukkal a német alternatív listán. Aztán ott voltak a *dreamscapes#9* webnótái csak-

nem egy éven keresztül.

2001-ben pedig érkezett az első DVD, a *Little America*, majd októberben a *Forever Pop* remix és egyben best of lemez.

2003-ban a *Crazyshow* megjelenése után Bernhard is elhagyta az Alphaville-t, miután Gold egyszerűen kihagyta őt a produkcióból.

**„YOU CAN HALT YOUR CAR FOR AN AFTERNOON IN UTOPIA
WE SHALL STOP THE WARS ON THOSE AFTERNOONS IN UTOPIA”
(AFTERNOONS IN UTOPIA 1986)**

Ezzel az idézettel kezdődik egy változatos utazás az együttes második albumának színesen csillogó hangzásvilágán át. Akár egy izgalmas puzzle, úgy áll össze az *Afternoons in Utopia* több, egyformán intenzív dalból megbonthatatlan egésszé. Az album dalai valójában gazdagon díszített állomások egy jobb jövőbe vezető utazás során. A nagylemezen minden dal más és más, legyen a hangulata melankolikus színezetű (*Jerusalem*), romantikusan, mozi-szerűen formált (*The voyager*, *Lassie come home*), amerikai izéssel alkotott (*Fantastic dream*), vagy akár rockosan kijátszott (*Red rose*), a három virtuóz újra meg újra megérti, hogy az egyszerű melódiákat hívóan kidolgozzák és briliánsan elrendezték. Két szuper

táncszám (*Dance with me*, *Universal daddy*) azt bizonyítja, hogy abban a helyzetben van, hogy képes a játékos és csalogató könnyűzenét összekapcsolni a mély értelmű és igényes dramatikával. A dalaik inspirálnak, szárnyakat adnak, izgalmasan és vidáman hangzanak egyszerre. Csalhatatlan ösztönrel, roppant kompozitőrus találmányossággal alkotott Marian, Bernhard és Ricky az *Afternoons in Utopia* lemezen újra több slágergyanús dalt, amelyek mind a nemzetközi átlag felett helyezkednek el.

Hogy mekkora is tulajdonképpen a zenei építészeti szabadsága, azt csak a könnyed *Sensations*, és az atmoszférikus titokzatos mise, a 20th Century közötti különbség mutatja. A mű csúcspontjaként

kétség kívül a címadó dalt kell megjelölni. Klasszikus elemekkel töltve, szimfonikusan áthatva és egy hatalmas kórusénekekkel nyomtatékosítva jut a „bőrünk alá” a zene. Marian, az érzelemtelített hangjával, elkötelezett szövegíróként asszociatív módon gondoskodik arról, hogy a popzenét intelligens és motíváló tartalommal lássa el. Nagyszámú angol és amerikai zenészekkel, csodálatos fekete háttérénekesnőkkel, az effektek széles skálájával, hajszó dobkiséréssel és telt trombitárszettekkel keltették életre a billentyűs hangszerek hangzásorgiáját. Ez még csak a második album az Alphaville-től, de az együttes már most megmutatja, hogy képes intelligens popzenét kialakítani a jövő, egy jobb jövő számára.

SONGLINES

AVAGY, AMIRŐL MÉG SOSEM ÍRTAM...

Nem sok olyan Alphaville életrajzt olvastam, amelyben igazán komolyan és részletesen beszámolnának az 1989 nyarán napvilágot látott filmjükről, amely a *Songlines* címet kapta. Ha említést is tesznek róla, általában csak az Oscar-díjat kapott *Middle of the riddle* videó kerül szóba. Méltatlan ez a hozzáállás, már csak azért is, mert az együttes megpróbált ezzel a projekttel is kitörni a szokásos, taposómalomszerű videózás világából, és kísérletképpen eljutni a kisfilmek világába a *The Breathtaking Blue* zenéjének

segítségével. A harmadik album zenéje önmagában is újat hozott, a zenei film efféle megközelítése pedig egészen rendkívülinek és egyéninek mutatkozott. Avantgárdnak mondható mozifilmnek nevezték az együttes tagjai. S bár a filmet valóban vetítették a német mozik (a csapat amolyan mozi turné vett részt) nem igazán lett sikeres, már ami a kereskedelmi részét illeti. Jóval nagyobb volt a szakmai sikere, bizonyítja ezt a fent említett Oscar-díj, amellyel a német rendező párost jutalmazták.

Kilenc dalhoz készített filmet egy-egy híres rendező, köztük Ian Pringle (*Romeos*), Alex Proyas (*Mysteries*) vagy Goofrey Reggio (*Particia's park*). A legjobban talán Kaidanovsky filmjét szeretem a *For a million*-hoz, amely egy fiatal szerzetes megkísértését meséli el. Nagyszerűen passzol a film a zenéhez, és ez a többi filmre is egyaránt vonatkozik. Sajnos a jubileumi év kapcsán sem merült fel, hogy a filmet újból megjelentetnék, korunkhoz igazítva, digitális formában. Így be kell érnem a nemrégiben szerzett, háziilag digitalizált „bootleg” verzióval.

LITTLE AMERICA

AVAGY AZ ELSŐ KONCERT DVD

A sors furcsa firtora, hogy megjelenése után (2001) csaknem három évvel (most tavasszal) volt szerencsém először megnézni, egyben egy másolatot szerezni a *Little America* koncert DVD-ről. De hát ezekkel az internetes kiadásokkal, csak nincs szerencsém... meg úgy komolyabban nem is érdekelt korábban, mondván, min is nézem meg, lejátszó híján? No, de azóta fordult a kocka.

Szerencsére láttam egypár koncertet az elmúlt években, így való igaz, a DVD anyaga nem „ütött” akkorát, mint ahogy vártam, és ezt korábban többen is megerősítették. A *Dreamscapes* turné egyetlen amerikai helyszínén rögzítették a filmet még 1999-ben. S meg kell mondani Gold óriási formában volt, a filmen remekül és hibátlanul énekel. A színpadi látvány nekem nem volt elég meggyőző,

jóllehet a 2002-es *Miracle Healing* látványvilága már sokkal impozánsabb volt. A dalok élő verziói pedig már többnyire ismertek voltak, hiszen a live album dalait pontosan ebből az anyagból válogatták 2000-ben. A bonus anyagok nagyon helyénvalóak és érdekesek, nem beszélve a *Soul Messiah* videóról, amit szintén itt és ekkor forgattak, de többnyire a sivatagban.

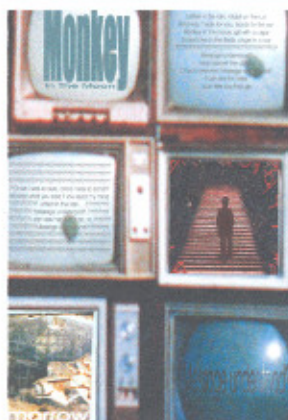

**AZ ALPHAVILLE
ISMÉT
HAZÁNKBAN!
2004. OKTÓBER 4.
DEBRECEN,
FÖNIX
SPORTCSARNOK**

SECRET SPELLS

**A BLUE SUNSHINE
MAGYARORSZÁGI ALPHAVILLE
FANCLUB FANZINJA
1103 BUDAPEST, ŐZLÁB U. 36.
ariana@axelero.hu**

**ÍRTA ÉS SZERKESZTETTE:
VAJDA FERENC
2004. AUGUSZTUS
vajda.ferenc@eglo.com**

AZ ALPHAVILLE A LIDOBAN – BUDAPEST 2002. 04. 06.

Akik úgy gondolták, hogy majd a 80-as évek sztáregyüttesét láthatják és hallhatják a pesti koncerten, azoknak valószínű csalódnuk kellett, hiszen napjaink Alphaville-je adott egy nagyszerű klub koncertet a Lidóban, azon a meglehetősen hideg áprilisi estén. Persze egy kis szépséghibája volt a dolognak, hiszen Marian az előző esti szlovákiai koncerten egy kis bal esetet szenvedett, így gipszelt lábával, kénytelen volt színpadi mozgását minimálisra csökkenteni.

A turné, illetve a koncert, a mottójából adódóan (Miracle Healing Tour 2002) a Dreamscapes 9, vagyis az internetes album dalaira épült, így aki ezeket a dalokat nem ismerte, azok valószínű nagyon meglepődtek. (*miracle healing, new light, shadows she said, upside down, those wonderful things*, és ráadásként a gyönyörű *first monday*) illetve még egy dal elhangzott, amely számomra is ismeretlen volt, bár állítólag ez is letölthető volt, ám mégsem lett a web album része (*girl from pachacamac*)

A koncert másik felét a már klasszikussá vált dalok alkották, s amelyek ismerősek lehettek a korábbi koncertekről (*elevator, big in japan, forever young, sounds like a melody, jerusalem, victory of love, monkey in the moon, wishful thinking, guardian angel*). Mindez immáron már tökéletes megszólalásban. Marian nagyszerűen énekelt, egyetlen kis hibát ejtett, a *forever young*-nál elfelejtett belépni (pedig elénekelt már több százszor). Aztán Martin segítségével visszatért valahogy az első versszakba.

Még egy dalt eljátszottak, ám ez nem tartozik igazán egyik részhez sem, mégis nagyszerűen illett a többihez: a *carry your flag*, az egyik kedvenc dalom az együttestől, és ez eredetileg csak a Dreamscapes 6 lemezen hallható. Óriási volt.

Az egész bulinak nagyszerű volt az atmoszférája, köszönhető ez persze a klub helységnek is, és itt kell megemlítenem a remek díszletet, amely a színpad két oldalán belógatott fehér függöny csikokból állt, s amelyre minden dal alatt különböző, válogatott képeket vetítettek, (de például a *big in japan* alatt—mint a matrixban—számok futottak a kivetítőn.) Igazán egyedinek találtam.

Sajnos, csak egy ráadást adtak, de az felért mindennel, hiszen az elmúlt év talán legszebb dalát választották búcsúzóul, ami nem volt más, mint a *first monday*, a web albumról. És persze a sérülésének köszönhetően, Marian a buli után gyorsan elhúzott, így a személyes találkozó most elmaradt.

(2002. április, vafe)

ÍGY ÜNNEPELEK 2004-BEN

Az idei első számban örömmel számoltam be arról, hogy a jubileumi évben mennyi kiadványnak örülhetünk majd. Nos, eltelt fél év, de a beígért kiadványok közül eddig még semmi sem jelent meg. Persze ez egy ropant összetett dolog, mert ha utána gondolunk az együttes legtöbb anyaga, amelyből ezen kiadványok nagy része létrejöhetne, egykori kiadójuk, a WEA tulajdonában van. Gondolok az első 5 albumra, valamint a videóikra. Persze ezek összehangolása nem egyszerű jogi feladat, így lehet, hogy ezen tervek nagy része kútba is eshet. Legalább is erre enged következtetni az a nagy csend, amit most tapasztalok.

A Rarities albumról esett csak

szó a hivatalos honlapon az elmúlt hetekben, annak is a késéséről értesülhettünk—amin már nem is csodálkozhatunk. Megszokhattuk már...

A jubileumi év kapcsán határoztam el, ha más nem, valahogy nekem is meg kell ünnepelnem ezt a szép évfordulót.

Úgy döntöttem, hogy összegyűjtöm még azokat a korongokat, amelyek hiányoznak az AV gyűjteményemből. Nos, amikor először összeírtam, miről is lenne szó, eléggé megriadtam. Akár hogy is néztem, az 1984-től 1993-ig kiadott kislemezekről és maxikról lenne szó...

Az első üzlet (az interneten keresztül) elég nehézkesen, de összejött, így májusban már

birtokomban voltak a *Big in Japan*, *Sounds*, *Forever Young*, *Dance with me*, *Jerusalem 7"* verziói, illetve a *Jet Set* és a *Universal daddy 12"* változatai.

A múlt hónapban bővült a lista: *Jet Set* és *And I wonder 7"* valamint *Romeos 12"* és *cd3"* verziói. Ez utóbbi igazi ritkaság már... A múlt héten megkötöttem a harmadik üzletet is, így már papíron az enyém a *Japan*, *Forever*, *Dance* és *Red rose 12"* változata, illetve egy *Japan swemix cd5"*.

Fél év alatt, azért nem rossz. A hiányzó korongok közül már csak a maxi verziók érdekelnek leginkább, és remélhetem ezeknek is a mielőbbi megszerzését.

vafe